

УДК 811.161.2.09(091)

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ В ПУБЛІКАЦІЯХ ІВАНА ФРАНКА ПРО Т. ШЕВЧЕНКА НА ШПАЛЬТАХ ЧАСОПISУ «KURJER LWOWSKI»

Грабівська Г.І.

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка

У статті зроблено спробу проаналізувати методологічні засади публікацій Івана Франка про Тараса Шевченка в часописі «Kurjer Lwowski». Досліджено погляди автора на самотність історії української літератури, її національну ідентифікацію. Простежено загальні особливості та закономірності розвитку української літератури у розумінні Франка. Особливу увагу звернено на націоцентричну домінують шевченкознавчих розвідок Івана Франка. Окреслено власне франківську інтерпретацію творчості Кобзаря.

Ключові слова: Шевченко, національна самосвідомість, часопис, повідомлення, методологічний.

Постановка проблеми. Сьогодні франкознавство значно розширює коло наукових завдань із огляду на історичну ситуацію й необхідність фундаментального методологічного переоснащення літературознавства.

Потреба модернізації, окреслена у книжці П. Іванишина «Іван Франко і національне буття: герменевтичні акценти» (Дрогобич, 2016), постає перед сучасним дослідником творчості видатного письменника в усій гостроті й потребує чіткого визначення передусім аналітичного вектора. Ми поділяємо думку П. Іванишина, який обґрунтовує «метод методологічної верифікації» і підкреслює необхідність акцентування «власної національної програми» [1, с. 91]: «...Осердяк «культурно-національної стратегії» (О. Пахльовська) Івана Франка, безумовно, варто вважати його національний імператив із ґрунтовної студії «Поза межами можливого», який органічно продовжує традицію шевченківської ідеї» [1, с. 91].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Цьому питанню присвячено багато розвідок українських франкознавців (Ю. Кобилецький «Шевченко і Франко», 1964; М. Дубина «Шевченко і Західна Україна», 1969; «М. Комишанченко «З історії українського шевченкознавства. Творчість Т.Г. Шевченка в оцінці дожовтневого літературознавства», 1972; Д. Бернштейна «Франко і Шевченко», 1984 та ін.). Більшість цих праць були виконані ще за радянських часів, коли автори були змушені враховувати ідеологічну кон'юнктуру й не могли з усією виразністю окреслити націоцентричну спрямованість статей І. Франка.

Мета пропонованої статті полягає у спробі методологічної модернізації й акцентуванні саме на націоцентричній домінують шевченкознавчих досліджень Івана Франка. Важливим у цьому сенсі бачиться й поглиблена розвідка власне франківської інтерпретації творчості Кобзаря.

Виклад основного матеріалу. Одним із «майданчиків», на яких І. Франко презентував свої шевченкознавчі студії, була польськомовна газета «Kurjer Lwowski». Ці різні за обсягом і значенням статті перекладені й видані українською, докладно описані й проаналізовані у працях українських літературознавців 1960-80-х років. Більшість із них мають інформаційний характер, проте деякі містять ширший роздум про творчість і роль діяльності Шевченка для української культури – це «Поетичні твори Шевчен-

ка» («К.Л.». 1891. № 107), «Ще раз у справі Гуса» («К.Л.». 1891. № 117), «Тарас Шевченко» («К.Л.». 1893. № 62-64; № 66-68), видані у зб. «Іван Франко. Збірник дванадцятий». – ЛДУ, 1963 у перекладі Ангеліни Кабайди та Ірини Михайлюк.

«У наймах у сусідів» – так назвав Іван Франко свою десятирічну співпрацю в польській періодиці, зокрема в часописі «Kurjer Lwowski» (надалі в тексті «К.Л.»), штатним працівником якого він був упродовж 1887-1897 років. У вивченні зв'язків Франка з часописом вельми вагомою є участь відомого львівського франкознавця Мирослава Мороза. У розвідці «До питання атрибуції творів І. Франка в газеті «Kurjer Lwowski» М. Мороз пише, що співпраця Франка в названій газеті почалася з 1 травня 1887 р. за посередництвом Адольфа Інлендера, брата письменника й журналіста Людвіка Інлендера, що разом з Франком був співробітником часопису «Prasa», а також переклав польською мовою його оповідання «На дні» [3, с. 177].

У передмові до публікації трьох перекладених українською мовою статей І. Франка про Шевченка на сторінках «Kurjera Lwowskiego» М. Мороз писав: «Однією з найважливіших тем Франкових виступів перед іншомовним читачем є життя і творчість Т. Г. Шевченка. Лише польською мовою ним написано тринадцять статей, заміток, інформацій про різні, часто полемічні (підкр. наше. – Г.Г.) проблеми вивчення і популяризації творчості Кобзаря» [2, с. 194]. Найчастіше вістря цієї полеміки було спрямоване проти позиції великопольської асиміляторської культурної політики щодо українства і колабораціонізму галицьких «патріотів», які покійно корилися національним утискам. Найповніше ж цей полемічний дух виявився у статті «Ще раз у справі Гуса». Нижче розглянемо низку матеріалів хронікального характеру, переважно не підписаних (їх атрибуцією ми завдячуємо М. Морозові), а також виявлення націоцентричної концепції І. Франка у статтях про творчість Шевченка на сторінках газети «Kurjer Lwowski».

14 березня 1888 р. І. Франко повідомляє про «музично-декламаційний» вечір, присвячений ХХVІІ річниці смерті поета. Вечір організували українські народні товариства й відбувся він у залі «народного дому». Відкрив урочистість «гарною промовою» редактор часопису «Діло» Іван Белей. Виступали студентський хор, піа-

ністка Цеглинська та декламатори Лопатинська та Корнило Устиянович. Саме його, «симпатичного маляра, поета і непересічного декламатора» публіка обдарувала рясними оплесками.

24 листопада 1888 р. датоване повідомлення І. Франка про статтю М. Стороженка у вереснево-му числі журналу «Киевская старина». У названій статті використано листи Т. Шевченка до Варвари Репніної та розповіді О. Лазаревського, який знав поета ще в Петербурзі. В Орську в Шевченка вчинено обшук, про який поета було попереджено. «Знайомі і доброзичливіці знищували листи, малюнки і всякі сліди розумової праці поета. Коли ж залишилася вже тільки мала частка, Шевченко знищити її не дозволив, твердячи, що коли ж і цього не залишити, подумують про нього, що його добрі люди навіть знати не хочуть». У публікації цитується лист, де Шевченко твердить, що по трьох роках неволі він так урівноважився, заспокоївся й уподібнився до байдужої до всього риби.

25 травня 1890 р. І. Франко на основі повідомлення у «Православному вестнику» від 4 травня інформує, що на могилі Шевченка «посвячено скромний пам'ятник». На урочистості було присутніх близько сорока осіб, серед них родичі поета – Петро Шевченко, син Микити, внук його Тимофій, а також Ірина з Шевченків Колтуненкова.

28 квітня 1891 р. І. Франко інформує про відзначення 30-ї річниці смерті Шевченка, яке організувало «Академічне братство». Позитивно оцінюючи доповідь Я. Данкевича як «старанно опрацьовану і цікаву», автор підкреслює її провідну думку: лише той іде слідами Шевченка, хто щодо сучасної суспільності займає таке ж критичне становище, як Шевченко до тогочасної. «Не велика річ виголошувати декларації проти деспота, що сидить у Петербурзі й водночас бити поклони перед будь-яким деспотом десь-інде» [5, с. 6].

Українська молодь у Кракові зорганізувала комітет для побудови пам'ятника Шевченкові у Львові. Комітет з п'яти осіб мав зайнятися організацією ширшого комітету і залученням видатніших особистостей – для полегшення правних формальностей і «енергійного збору фондів» («К.Л.» 1892.13.II).

Про публікацію досі невідомих листів Шевченка до Репніної в журналі «Киевская старина» наявна інформація в «К.Л.» від 18 березня 1893 р.

18 березня 1893 р. І. Франко реферує останнє (5-те) число часопису «Зоря», присвячене пам'яті Шевченка. Критик відзначив тут багатство матеріалу: переклад повісті «Варнак», декілька вміщених віршів, надзвичайно цікаву статтю О. Коневського «Мандрівка до різних сіл Шевченка», документ у справі засудження Кирило-Мефодіївців. «Оздобою числа є три портрети Шевченка», ілюстрації О. Сластіона до «Гайдамаків». Одному зі співробітників журналу «Киевская старина» пощастило знайти дві пачки документів, забрані у Шевченка під час обшуків 1847 року та в Оренбурзі. Серед них – листи до В. Репніної, П. Куліша та ін., невідомі твори, матеріали слідства, малюнки.

У грудні 1895 р. «К.Л.» помістив ще дві інформації про Кобзаря. І. Франко, зокрема, повідомляв, що в Петербурзі розпочато друк «чудового видання поезій Шевченка» в оригіналі і з перекладом російською мовою. Видання виходитиме випусками і буде ілюстроване малюнками само-

го Шевченка, а також художника М. Микешина. Малюнки Шевченка досі не були опубліковані, вони є власністю названого вище митця.

Сам факт послідовного об'єктивного інформування про культурні події й публікації, присвячені творчості Т. Шевченка, у польськомовній газеті з виразно антиукраїнським спрямуванням, а також уміння автора обходити заборони редакційної політики свідчать про величезне значення, якого надавав І. Франко творчості українського класика. Навіть ці невеликі й нібито безсторонні повідомлення перетворювали скупку інформацію на події культурного життя українства. Проте І. Франкові вдавалося опублікувати в «К.Л.» і виразно націоналістичні розлогі статті.

У листі від 20 лютого 1893 р. Франко повідомляв дружину: «В сей понеділок, що прийде, маю читати лекцію про Шевченка в тутешнім товаристві польським «Biblioteka Polska». Є се товариство старших людей, туди приходять послі, члени палати панів і всяке високе панство. Я ще там не був, але запросили до відчиту прийняв, побачимо, як-то воно вийде. Біда тільки, що не маю порядного сурдута, мій чорний на рукавах геть потріскав. Ну, та я не з тих, що надто сильно стісняються костюмом» Зміст промови Франка перед тим «високим панством» дізнаємося з публікації в «К.Л.». Тут варто відзначити, що запросили Івана Франка до польського товариства у Відні свідчили про його міжнародний авторитет як ученого – представника української культури, нації. Залишається з'ясувати, який резонанс викликала доповідь письменника у Відні. Невдовзі вийшла друкована версія доповіді під назвою «Тарас Шевченко» – одна з найпомітніших публікацій про Кобзаря на шпальтах «К.Л.».

Уже на початку Франко гостро окреслює основну проблему доповіді: «Українська література XIX ст. розвивається серед дуже несприятливих обставин. Національна самосвідомість пробуджується в українському суспільстві дуже повільно і нерівномірно, політичне життя у більшій частині цього суспільства досі загальмоване» [1, с. 85]. Аналітичний ключ, означений тут автором, не втратив своєї актуальності й сьогодні, за висловом П. Іванишина, є «досконалим, визнаним, зразковим у понадчасових межах української дійсності» [1, с. 85].

Доповідач характеризує колоніальне становище України, сумнозвісний Емський указ, «слабкість цивілізаційного елементу» в Галичині. Але підкреслює: «...Українська література – це не штучний витвір [...]. Її корінь росте глибоко в потребі понад двадцятимільйонної маси українського народу, вона є «результатом неодмінної потреби народних мас, є вимогою цивілізації»; вона є «результатом і виразом українського історичного життя, виразом народних традицій [...], духовною потребою» [6, с. 2]. Українська література має велику історію – І. Франко говорить про «прекрасне «Слово о полку», гарячий патріотизм Іпатіївського літопису та багато інших творів» [6, с. 2].

Три сторіччя занепаду! Але «під польською владою південно-руське життя «буйніше почало підніматися», і таким чином у роках 1570-1780 у Львові, Острозі, Вільні, Луцьку й на решті в Києві виникли «потужні і широкі зав'язки нової літератури».

XVIII ст., в якому «скарби минулих віків були й надалі духовною поживою [...], не давали заглушити думок про самостійність, про широку політичну діяльність, про широке зростання духовних інтересів» [6, с. 2] (підкр. наше. – Г. Г.). Кінець XVIII ст. приніс в Україну впливи з Європи, які збудили народні традиції до нового життя. З'являється українська школа у польській літературі. Студенти з України навчаються в європейських університетах. Г. Сковорода, «могутня постать Каразіна»; І. Котляревський, університетський Харків, що «став першим осередком українського духовного життя». Визначні таланти з Правобережної України «тягнулися до Варшави [...] допомагали у розвої нової романтичної літератури, а згодом з Крашевським і Коженевським закладали фундамент під школу реальну і реалістичну», – зазначає доповідач [6, с. 2].

Саме так публіцист охарактеризував «інтелектуальне тло», на якому з'явився Шевченко. Як бачимо, цей своєрідний вступ до основного предмету доповіді є лаконічним, але промовистим утвердженням самотності багатовікової трагічної історії української нації, її самостійності й сили, її великих здобутків на полі людської цивілізації. Деякі звернення до теми польських впливів, польсько-українських культурних взаємин у цій доповіді цілком зрозумілі.

В одному реченні І. Франко виліпив постать Кобзаря, підкресливши, що на такому історичному тлі постала «нова, наскрізь оригінальна, могутня постать поета-селянина», що вийшла з найглибших глибин народу. Крізь усі злигодні Шевченко зумів піднятися до вершин, які доступні лише небагатьом геніальним особистостям, посісти одне з чільних місць на всеслов'янському Парнасі, «перейти» в безсмертя.

Колосальне значення Шевченка побачила інонаціональна критика. У статті називаються імена В. Спасовича, який сказав, що поезія Шевченка – це могутній, але самотній дуб серед українського степу; О. Скабичевського, що побачив у Шевченковій творчості прояви поезії майбутнього, поезії, яка зродилася з народної, але обійме все людство. Драгоманов писав, що козацькі думи й поезія Шевченка – то найбільші здобутки українського народу, найцінніші свідчення його сили й прекрасні задатки його майбутнього цивілізаційного та духовного розвою.

Десять років недолі й нарешті повернення до Академії. Муза його в цей смеркальний час «вибирає теми загальнолюдські, суспільні і релігійні». Останні роки, останні твори. «...на горі, над Дніпром» – могила.

«Надзвичайно бурхливе, сповнене конфліктів і мінливості долі було це життя, насичене стражданнями, але не позбавлене й радості приязні, симпатії, подиву й тихої любові». І ще одне вельми промовисте спостереження, яке глибоко розкриває екзистенційну філософію самого Франка-поета. Читаємо: «І якщо з чисто людського почуття ми повинні обурюватися на долю, яка так часто кривдила поета, то з артистичного огляду нам би довелося благословити її. Страждання людини, особистості перетопилися для нас у брильянти, якими пишається український народ, має право пишатися вся Слов'янщина». Без тих тяжких випробувань не зміг би поет «видо-

бути зі своїх грудей таких глибоко правдивих, натуральних і зворушливих тонів, які видобувати вмій тільки один народ зі своїх мільйонових грудей і вікового досвіду» [6, с. 2].

На закінчення доповіді-статті автор звертається до проблеми періодизації творчості Т. Шевченка. Характеризуючи перший період, автор, серед іншого, зіставляє «Гайдамаки» й «Вернигору» Чайковського, вказує на характер ідеалізації Кобзарем козаччини. Однак «і тут проглядає нахил поета до реалістичного трактування теми і до аналізу людських почуттів і до проблем чисто психологічних (підкр. наше. – Г.Г.). Відзначає автор «напрочуд мелодійну поему «Катерина» й прекрасний фрагмент «Мар'яна-черниця».

Протягом другого періоду Шевченко «широко розгортає крила, вдаряє з великою силою в різні струни», «переважають щораз сильніші ноти психологічного і суспільного аналізу» [6, с. 2]. Звернемо увагу на твердження автора з приводу поеми «Чернець», в якій козацька тема є «радше аксесуаром до витонченого психологічного аналізу» [7, с. 3]. Шевченко звертається до проблем «одвічної боротьби людського духу за поступ і волю» – з'являються поеми «Іван Гус» («Єретик») і «Кавказ». А ще тема самозречення («Наймичка»).

Останній період – звернення генія до релігійних тем. Біблія, псалтир, пророки. Власне на ґрунті Біблії, за спостереженням Франка, «уклав собі Шевченко своєрідну історіософію».

Завершує Франко свою доповідь висновком, що «жадоба життя пробивається» в усіх творах Шевченка, як «золота нитка в різнобарвній тканині». Вільне життя, всебічний, нічим необмежений розвиток і людини, і суспільства – це той ідеал, якому поет був вірний усе життя. Було б однобічним, на погляд критика, називати Т. Шевченка поетом лише селянства. Адже зобразив він не лише страждання селянки, а й молодого князівни, дружини генерала, вільненської жидівки. Немає у світовій літературі поета, який би так гаряче виступав в обороні жінки, який би так пластично зобразив щиро людський ідеал жінки-матері.

Доповідь І. Франка й досі може служити неперевершеним зразком лаконічного і водночас глибоко синтетичного монографічного наукового письма. У кількох фейлетонах «Kurjera Lwowskiego» Іван Франко дав польському читачеві повнокровний, вельми промовистий образ Шевченкового генія. У № 117 за 1891 р. «K.L.» надрукував замітку І. Франка «Jeszcze w sprawie Husa». У ній йдеться про поему Т. Шевченка «Єретик», фрагменти якої М. Лисенко поклав на музику. Цей музичний твір мав виконувати на Шевченківському вечорі хор «Боян» під керівництвом д-ра Степана Федака (визначного громадського діяча, фольклориста, знаного адвоката). У членів оргкомітету вечора виникли застереження щодо змісту тих уривків поеми, які мали виконуватися. Із цього приводу І. Франко зазначав: «Комітет, який організував вечір, складався з п'ятеро членів: пп. Савчака, Шухевича, Гладилевича, К. Левицького і св. Чапельського» [8, с. 3].

Ініціатива викинути «Гуса» (і ще деякі пункти програми, наприклад, декламацію уривка з «Гайдамаків» і зміни тексту в «Заповіті» Шевченка) належить останньому. Твір М. Лисенка на слова Т. Шевченка такі не виконували ще й з ряду інших причин. Франко подає ще один вагомий факт

про українське студентське товариство «Академічне братство», котре відмовилося від участі у вечорі й надіслало лист до комітету, в якому осуджувало такі дії і «ту шану, яку віддають народовці Шевченкові на своїх вечорах і в своїх виданнях, пристосовуючи і підкорюючи його поступово-демократичні погляди відповідно до своїх клерикально-реакційних поглядів, товариство вважає скоріше за зневагу пам'яті українського поета» [8, с. 3].

Автор замітки назвав цю заяву «Братства» «сміливою і відвертою», трактував її як своєрідний ляпас редакторові «Діла».

Стаття «Utwory poetyczne Szewczenki»... Написана з приводу «першого повного та цілісного видання» у Львові творів Т. Шевченка. Автор зазначає, що досі переважна частина видань виходила в Росії, де цензура не пропускала майже половину творів «українського пісняра» («pieśniarza ukraińskiego»).

Франко зупиняється на історії видань Кобзаря: перше львівське 1867 р. («pierwsze kompletne») було некритичним, не зовсім упорядкованим, з багатьма помилками. Празький двотомник 1877 р. хоч і вміщував новознайдені твори, проте деякі публікації не належали Шевченкові. Далі автор зазначає: «Головною вадою цього видання було його розірвання («rozegwanie») на два томи, з котрих перший містив твори дозволені російською цензурою, а другий – заборонені» [9, с. 6]. А тепер з ініціативи товариств «Просвіта» та ім. Шевченка має побачити світ видання цілісне, упорядковане згідно з вимогами чисто літературними без втручання російської цензури» [9, с. 6].

У статті повідомлялося про склад редакційної колегії. До неї входили: О. Огоновський, В. Барвінський, В. Коцовський та сам І. Франко. Первісний задум упорядників полягав у тому, щоб це видання було «критичним з коментарями, поясненнями та всім науковим апаратом» [9, с. 6]. Однак у Львові для цього не було відповідних умов, а крім того, в Києві, як про це стало відомо львів'янам, «гроно фахових людей», власне розпочало таку роботу.

З огляду на «пильну потребу» після тривалої дискусії ухвалено видати всі українські твори Шевченка (без варіантів та листів), зазначивши час написання, подати змістовну біографію Шевченка «з узагальненням його літературної діяльності». У передмові мала бути з'ясована генеза видання й поділ на тематичні блоки, надано пояснення деяких слів, імен та назв.

Характерно, що видання планувалося як чотиритомник. До першого тому входили твори «романтичного періоду» – до часу першої подорожі Шевченка на Україну (редактор тому О. Огоновський). У другому томі (редактор В. Коцовський) представлено «період Братства св. Кирила і Методія», тобто до арешту 1847 р. Третій том – «Шевченко в новелі» (редактор – І. Франко) і том четвертий за редакцією В. Барвінського п. н. «Шевченко після солдатської неволи». До цього тому мали увійти недатовані твори, а саме псалми Давидові та драма «Назар Стодоля».

Висновки та перспективи подальших досліджень. Як бачимо, вже тоді утверджувалася чинна й досі періодизація творчості Т. Шевченка як єдино можлива та відповідно обґрунтована. Пізніші дослідження скорегували зміст четвертого тому (названі твори усталено в часі їх написання). Насамкінець Франко заперечував у статті чутки про «замір видання «обкросного» Шевченка» [10, с. 5].

Отже, аналіз шевченкознавчих публікацій І. Франка на шпальтах газети «Kurjer Lwowski» переконує в домінуванні методологічного принципу націоналістичності, який став продовженням традиції великого Кобзаря, адекватно відчитаний і проінтерпретований у його творчості. Нині, в умовах світоглядно дезорієнтованості і нових викликів культурному суверенітету України, ця традиція зберігає свою актуальність і гостроту. Саме вона заслуговує на збереження і модернізацію в сучасних умовах, оскільки здатна забезпечити українське літературознавство надійним світоглядно-культурним базисом для переоснащення методологічного інструментарію.

Список літератури:

1. Іванишин П. Іван Франко і національне буття: герменевтичні акценти: монографія / Петро Васильович Іванишин. – Дрогобич: Посвіт, 2016. – С. 89-91.
2. Мороз М. До питання атрибуції творів І. Франка в газеті «Kurjer Lwowski» // Питання текстології. Іван Франко. – К.: Наук. думка, 1983. – С. 194.
3. Мороз М. Статті І. Франка про Шевченка на сторінках «Kurjera Lwowskiego» // Іван Франко. Статті і матеріали. – К., 1965, зб. 12. – С. 177.
4. Франко І. Зібрання творів у 50-ти томах. – К.: Наукова думка. – 1986. – С. 3.
5. [Franko I.] Rocznica śmierci Szewczenki // Kurjer Lwowski. – 1891. – № 117 (28. IV). S. 6.
6. Franko Iwan. Taras Szewczenko // Kurjer Lwowski. – 1893. – № 62 (3. III). – S. 2.
7. Franko Iwan. Taras Szewczenko // Kurjer Lwowski. – 1893. – № 62 (3. III). – S. 3.
8. [Franko I.] Jeszcze w sprawie «Husa» // Kurjer Lwowski. – 1891. – № 117 (27. IV). – S. 2.
9. Franko Iw. [an] Utwory poetyczne Szewczenki // Kurjer Lwowski. – 1891. – № 107 (18. IV). – S. 6.
10. [Franko I.] Pomnik Szewczenki // Kurjer Lwowski. – 1890. – № 144 (25. V). – S. 5.

Грабівська Г.И.

Дрогобычский государственный педагогический университет имени Ивана Франко

**МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ИСТОРИИ УКРАИНСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ
В ПУБЛИКАЦИЯХ ИВАНА ФРАНКО О Т. ШЕВЧЕНКО
НА СТРАНИЦАХ ЖУРНАЛА «KURJER LWOWSKI»**

Аннотация

В статье сделана попытка проанализировать методологические основы публикаций Ивана Франко о Тарасе Шевченко в журнале «Kurjer Lwowski». Исследованы взгляды автора на самобытность истории украинской литературы, ее национальную идентификацию. Прослежено закономерности развития украинской литературы в понимании Франко. Особое внимание обращено на национально-центричную доминанту шевченковедческих исследований Ивана Франко. В особенности очерчено Франковскую интерпретацию творчества Кобзаря.

Ключевые слова: Шевченко, национальное самосознание, журнал, сообщения методологический.

Hrabivska H.I.

Ivan Franko Drohobych State Pedagogical University

**METHODOLOGICAL PRINCIPLES OF THE HISTORY OF UKRAINIAN LITERATURE
IN IVAN FRANKO'S PUBLICATIONS ABOUT T. SHEVCHENKO
ON THE COLUMNS OF THE PERIODICAL «KURJER LWOWSKI»**

Summary

The attempt of analyzing the methodological principles of Ivan Franko publications about Taras Shevchenko in the periodical «Kurjer Lwowski» has been made in the article. The author's view on the originality of the history of Ukrainian literature, its national identity is analyzed. The general features of the development of the Ukrainian literature in Franko's understanding have been traced. Particular attention is paid to the national dominant of Ivan Franko's research about Shevchenko. The actual Franko's interpretation of Kobzar's work has been outlined.

Keywords: Shevchenko, national identity, periodical, communication, methodological.